

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 17, 2013

Nummer 17, 2013

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:5286](#) 18-07-2013

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:2311](#) 02-07-2013

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:4575](#) 27-06-2013

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDH:2013:1975](#) 05-06-2013

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2013:6032](#) 22-05-2013

Uitspraken zonder ECLI

[- onbekend -](#)

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

[Commentaar bij Hoge Raad 31 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ5422](#)

R.E. Bakker

RECHTSPRAAK

Verplichtingen uit een verbintenis die na huwelijksontbinding opeisbaar zijn geworden, zijn niet aan te merken als een gemeenschapsschuld

Partijen waren in gemeenschap van goederen gehuwd. Zij gaan in 2008 uit elkaar. Hun huwelijk is ontbonden op 13 juli 2010. De man was ten tijde van het huwelijk directeur-groootaandeelhouder van een besloten vennootschap. Gedurende het huwelijk ging de man ten behoeve van zijn onderneming geldleningen aan. Voor deze leningen stond de man tevens met zijn privévermogen borg, tot een maximumbedrag van € 200.000. In het kader van de verdeling van de huwelijksgemeenschap kreeg de man de onderneming, inclusief alle daarbij behorende schulden toebedeeld. De onderneming van de man belandt echter in financieel zwaar weer en uiteindelijk gaat deze failliet. De man stelt zich op het standpunt dat de schulden van de onderneming, waarvoor de man in privé borg stond, gemeenschapsschulden zijn. De man vordert derhalve de helft van deze schuld, zijnde € 100.000, terug van de vrouw. De vrouw voert verweer.

De rechtbank stelt voorop dat de borg niet tot nakoming gehouden is voordat de hoofdschuldenaar tekort is geschoten in zijn verbintenis (art. 6:855 BW). In het verlengde daarvan overweegt de rechtbank dat tijdens het huwelijk van partijen nog geen sprake was van een tekortkoming in de nakoming. De bank riep de borgtocht bovendien pas in, nadat het huwelijk van partijen door echtscheiding was ontbonden. Naar het oordeel van de rechtbank had de man ten tijde van de huwelijksontbinding dan ook slechts zakelijke schulden en niet tevens gemeenschapsschulden. Met betrekking tot die zakelijke schulden hebben partijen in het echtscheidingsconvenant een regeling getroffen, waarbij tevens rekening is gehouden met de destijds al tegenvallende bedrijfsresultaten van een dochtervennootschap van de onderneming van de man.

In de door partijen getroffen regeling is niet verdisconteerd dat de verkoper van een aan de man verkocht bedrijfspand in een later stadium een beroep zou doen op een overeengekomen boetebeding. Naar het oordeel van de rechtbank hoefden partijen daarmee ook geen rekening te houden, aangezien het boetebeding slechts kon worden ingeroepen indien de onderneming

van de man haar verplichtingen uit de koopovereenkomst niet zou nakomen. De verplichting van de man tot afname van het bedrijfspand werd echter pas na de huwelijksontbinding opeisbaar. De vrouw had met deze – louter zakelijke – schuld van de man dan ook niets meer van doen. Gezien het vorenstaande wijst de rechtbank de vordering van de man af.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 22-05-2013

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2013:6032

Zaaknummer: C/02/246177

Wetsartikelen: 1:88 BW, 1:89 BW en 6:855 BW

RECHTSPRAAK

Verzoek ex artikel 34 lid 2 Paspoortwet valt onder het materiële bereik van Brussel IIbis. Rechtsmacht ontleend aan forumkeuze partijen, ook al is deze te laat gedaan. Vervangende toestemming voor aanvraag Nederlands paspoort niet in het belang van de minderjarige

De moeder verzoekt om vervangende toestemming voor het verkrijgen van een reisdocument ten behoeve van de minderjarige (art. 34 lid 2 Paspoortwet). De vader voert verweer. De moeder heeft de minderjarige namelijk al eens, in strijd met het gezagsrecht van de vader, overgebracht naar Frankrijk. De vader vreest voor herhaling indien het verzoek wordt toegewezen.

De rechtbank onderzoekt aan de hand van de Brussel IIbis Verordening of haar in casu rechtsmacht toekomt. Brussel IIbis is volgens de rechtbank van toepassing op alle beslissingen betreffende de ouderlijke verantwoordelijkheid, waarbij moet worden uitgegaan van een ruim toepassingsbereik. De vervangende toestemming in de zin van artikel 34 lid 2 Paspoortwet betreft een maatregel aangaande de ouderlijke verantwoordelijkheid en valt derhalve onder het bereik van Brussel IIbis, zo overweegt de rechtbank. In dat kader verwijst de rechtbank naar de parlementaire geschiedenis van genoemd wetsartikel (MvT, TK 1987/88, 20 393).

Omdat de minderjarige ten tijde van het aanhangig maken van het verzoek haar gewone verblijfplaats in Frankrijk had, komt in beginsel rechtsmacht toe aan de Franse rechtbank (art. 8 lid 1 Brussel IIbis). Op grond van artikel 12, lid 3, aanhef en onder b kan rechtsmacht worden aangenomen als de bevoegdheid door beide partijen bij aanvang van de procedure ondubbelzinnig is aanvaard en door het belang van het kind wordt gerechtvaardigd. De vader heeft eerst in zijn verweerschrift met behandeling door de Nederlandse rechter ingestemd. De rechtbank past artikel 12, lid 3, van de Verordening analoog toe en neemt rechtsmacht aan. Mede redengevend acht de rechtbank dat het belang van de minderjarige wordt gediend met de behandeling door een Nederlandse rechter, omdat de procedure ziet op de aanvraag van een Nederlands paspoort. De relatieve bevoegdheid ontleent de rechtbank aan het bepaalde in artikel 269 Rv.

Vervolgens onderzoekt de rechtbank of het verlenen van vervangende toestemming voor de

aanvraag van een paspoort in het belang van de minderjarige wenselijk is (art. 34 lid 2 jo. lid 5 Paspoortwet). De door de vader geuite vrees, dat de moeder de minderjarige na afgifte van een Nederlands paspoort wederom meeneemt naar het buitenland, acht de rechtbank niet ongerechtvaardigd. Een tweede overbrenging naar het buitenland is naar het oordeel van de rechtbank ook niet in het belang van de minderjarige. De minderjarige heeft er wel belang bij dat zij haar zieke grootmoeder in Marokko kan bezoeken en dat zij kan deelnemen aan buitenlandse schoolreizen, maar in dat belang kan volgens de rechtbank op andere wijze worden voorzien. De minderjarige heeft immers de leeftijd van twaalf jaren bereikt en beschikt, of kan beschikken, over een geldige ID-kaart. Daarmee kan zij binnen Europa reizen. Voorts is de minderjarige in het bezit van een Marokkaans paspoort, hetgeen haar de mogelijkheid biedt om voor familiebezoek naar Marokko te reizen. Gezien het vorenstaande acht de rechtbank het niet noodzakelijk, en ook niet in het belang van de minderjarige, dat zij tevens beschikt over een Nederlands paspoort. De rechtbank wijst het verzoek van de moeder daarom af.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Benoeming van zowel de moeder als de echtgenote van de betrokkene tot curator

In dit hoger beroep komt de echtgenote van betrokkene op tegen de benoeming van de curator van de betrokkene. De echtgenote woont samen met betrokkene en de moeder van betrokkene in gezinsverband en dragen samen, met de andere familieleden, de zorg voor betrokkene. Bij de bestreden beschikking is de curator, werkzaam bij bewindvoerderskantoor [B] tot curator benoemd.

De echtgenote verzoekt in hoger beroep de benoeming van haar als curator, en/ of benoeming van de moeder van betrokkene tot curator. De betrokkene heeft desgevraagd zijn uitdrukkelijke voorkeur uitgesproken voor benoeming van zijn echtgenote en/of moeder tot curator.

Het hof overweegt dat uit artikel 1:383 BW volgt dat de uitdrukkelijke voorkeur van betrokkene wordt gevolgd, dan wel dat bij voorkeur de echtgenote van de betrokkene of een van zijn ouders, broers of zussen worden benoemd. Het hof ziet in casu dan ook geen reden om een onafhankelijke curator te benoemen. Het feit dat de echtgenote de Nederlandse taal slechts in beperkte mate beheerst, acht het hof evenwel bezwaarlijk. De moeder van betrokkene beheerst de taal in grotere mate en is voldoende in staat gebleken haar eigen financiën en die van betrokkene te beheren. Benoeming van de moeder alleen tot curator zou echter betekenen dat de moeder ook de financiën van de echtgenote zou beheren. De regel dat slechts één curator kan worden benoemd acht het hof in casu in strijd met artikel 8 EVRM nu in dit geval betrokkene wegens zijn geestelijke en lichamelijke beperking de zorg van zowel moeder als echtgenote nodig blijft houden, de echtgenote en de moeder de zorg op dezelfde wijze als voorheen willen doorzetten en het de wens is van betrokkene, de moeder en de echtgenote dat beiden als curator worden benoemd. Bovendien zijn bij de benoeming tot curator alleen de belangen van de betrokkene, de moeder en de echtgenote betrokken. Mede gelet op de wettelijke mogelijkheid twee bewindvoerders te benoemen, moet volgens het hof worden aangenomen dat in dit geval niet een rechtvaardiging als bedoeld in artikel 8 EVRM kan worden gevonden voor inmenging in het door artikel 8 EVRM beschermde gezinsleven. Het hof is op grond van het voorgaande van oordeel dat de gezamenlijke benoeming van zowel de

echtgenote als de moeder in het belang is van betrokkene. Het hof vernietigt de bestreden beschikking en benoemt de moeder en de echtgenote tot curatoren.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-07-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:5286

Zaaknummer: 200.117.737

Wetsartikelen: 1:383 BW en 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Een in Marokko uitgesproken echtscheiding wordt erkend aangezien de erkenning niet onverenigbaar is met de Nederlandse openbare orde

Het gaat in deze zaak om de vraag of de Nederlandse rechter bevoegd is om kennis te nemen van het verzoek van de vrouw tot echtscheiding met nevenvoorzieningen. Hiervoor dient het hof de vraag te beantwoorden of de op 18 januari 2012 in Marokko uitgesproken echtscheiding voor erkenning vatbaar is. Volgens de vrouw heeft de rechtbank ten onrechte bepaald dat de Marokkaanse beschikking voor erkenning in Nederland vatbaar is. Het hof overweegt dat een in het buitenland na een behoorlijke rechtspleging verkregen echtscheiding, in Nederland wordt erkend, indien zij tot stand is gekomen door de beslissing van een rechter of andere autoriteit en indien aan de rechter of andere autoriteit rechtsmacht toekwam. Erkenning van een in het buitenland tot stand gekomen echtscheiding wordt onthouden indien de erkenning kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde (art. 10:57 BW en art. 10:59 BW). Hiervan is sprake als de echtscheiding in strijd is met de waarden en normen die in de Nederlandse rechtsorde als fundamenteel worden beschouwd. De stelling van de vrouw dat geen sprake zou zijn van een behoorlijke rechtspleging treft in hoger beroep geen doel. De man is in Marokko een echtscheidingsprocedure gestart. De vrouw was daarvan op de hoogte gesteld via haar broer. Haar advocaat is bij de zitting in Marokko aanwezig geweest en heeft uitstel van de behandeling van de zaak gevraagd, zodat de vrouw op behoorlijke wijze opgeroepen kon worden. Naar het oordeel van het hof heeft de vrouw tijdig de mogelijkheid gehad verweer te voeren in de Marokkaanse procedure. Het feit dat de vrouw niet via de diplomatieke kanalen is opgeroepen, betekent niet dat er geen sprake is geweest van een behoorlijke rechtspleging. De keuze van de vrouw om inhoudelijk geen verweer te voeren omdat zij de procedure in Nederland wenste voeren, komt naar het oordeel van het hof voor haar rekening. Ook de stelling van de vrouw dat sprake zou zijn van strijd met de openbare orde houdt in hoger beroep geen stand, nu uit de beschikking blijkt dat de echtscheiding is uitgesproken op grond van duurzame ontwrichting, naar Nederlands recht eveneens een grond voor echtscheiding. Dat de vrouw naar Marokkaans recht geen recht heeft op maandelijks partneralimentatie en dat zij geen gezag heeft over de kinderen, maakt evenmin dat de Marokkaanse beschikking in strijd komt met de openbare orde. Het feit dat naar Marokkaans recht geen hoger beroep mogelijk is van de beschikking leidt niet tot het oordeel

dat de beschikking niet voor erkenning vatbaar zou zijn. Naar het oordeel van het hof is gebleken dat de vrouw op een gelijkwaardige manier in de procedure in Marokko heeft kunnen participeren. Naar het oordeel van het hof maakt het geen verschil dat het Marokkaanse recht hoger beroep tegen de echtscheidingsbeslissing uitsluit. Het hof volgt de vrouw evenmin in haar stelling dat de man misbruik van procesrecht heeft gemaakt door de echtscheidingsprocedure in Marokko te starten, terwijl beide partijen in Nederland woonachtig zijn. De man is eerder in Marokko een echtscheidingsprocedure gestart in welke procedure de vrouw is verschenen. Na een mislukte verzoeningspoging heeft de man het onderhavige verzoek ingediend. Het ontbreken van de inschrijving in de registers van de burgerlijke stand staat evenmin aan een erkenning in de weg. Of naar buitenlands recht een ontbinding van het huwelijk tot stand is gekomen, moet worden beoordeeld aan de hand van de vereisten die dat buitenlands recht daaraan stelt. De regel van artikel 1:163 BW vormt geen constitutief vereiste voor een in het buitenland naar buitenlands recht uitgesproken ontbinding van het huwelijk. Het hof concludeert dat de Marokkaanse beschikking voor erkenning vatbaar is. Op grond van artikel 12 RV is de rechter derhalve onbevoegd kennis te nemen van het inleidend verzoek van de vrouw tot echtscheiding met nevenverzoeken.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 02-07-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:2311

Zaaknummer: 200.122.900/01

Wetsartikelen: 12 RV en 1:163 BW

RECHTSPRAAK

Rangorde onderhoudsverplichting zaaddonor met family-life en vrouwelijke levensgezel van moeder die met daad van verwekking heeft ingestemd

In deze zaak spreekt de moeder de man aan op zijn onderhoudsverplichting jegens de minderjarige. De man is als zaaddonor de biologische vader van de minderjarige. De vrouw had ten tijde van de verwekking een vrouwelijke partner met wie zij later een geregistreerd partnerschap is aangegaan. Na de ontbinding van dit geregistreerd partnerschap is de man gehuwd met de moeder. Dit huwelijk is inmiddels ontbonden door inschrijving in de registers van de burgerlijke stand. De man stelt dat hij niet onderhoudsplichtig is jegens de minderjarige aangezien hij niet de verwekker is. Hij stelt dat zijn positie gelijk te stellen is met een stiefouder en dat daarom zijn onderhoudsplicht is geëindigd toen het gezinsverband eindigde. Wat de onderhoudsplicht van de man betreft verwijst het hof naar jurisprudentie van de Hoge Raad, (HR 26 april 1996, ECLI:NL:HR:AD2542) waaruit volgt dat de regel, dat aan artikel 1:394 BW geen aanspraak op kinderalimentatie kan worden ontleend, kan worden doorbroken, indien tussen de biologische vader en het kind een als familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aan te merken betrekking bestaat. Een dergelijke uitbreiding van de kring van onderhoudsplichtigen moet met name worden aangenomen indien blijkt dat de wettige vader van het kind niet in staat is om in het onderhoud van het kind te voorzien. In casu had de moeder ten tijde van de verwekking een vrouwelijke partner. Artikel 1:394 BW bepaalt dat de man, die als levensgezel van de moeder die heeft ingestemd met een daad die de verwekking van het kind tot gevolg kan hebben gehad, verplicht is tot het voorzien in de kosten van verzorging en opvoeding. Hoewel de wet spreekt over 'de man' ziet het hof, gelet op het uitgangspunt van genoemd artikel geen reden om de bescherming niet ten deel te laten vallen aan de minderjarige die is geboren uit een moeder die een vrouwelijke levensgezel heeft of had en die met de daad van verwekking heeft ingestemd. Het hof komt tot dit oordeel tegen de achtergrond van de maatschappelijke ontwikkelingen en mede gelet op het bepaalde in artikel 26 IVBPR.

Het hof overweegt dat, alvorens de man als donovader kan worden aangesproken op zijn onderhoudsverplichtingen, eerst moet worden gezien of de voormalige vrouwelijke partner

onderhoudsplichtig is jegens de minderjarige. Nu daaromtrent niets is gesteld of gebleken komt het hof niet toe aan de beantwoording van de vraag of de man een subsidiaire onderhoudsverplichting heeft jegens de minderjarige. De incidentele grief van de man waarin hij aanvoert dat hij niet onderhoudsplichtig is jegens de minderjarige slaagt derhalve.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 27-06-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:4575

Zaaknummer: 200.115.976

Wetsartikelen: 1:394 BW

RECHTSPRAAK

Geen nog in België lopende procedure, op grond waarvan de rechtbank de zaak had moeten aanhouden

In deze zaak komt de moeder in hoger beroep op tegen een beslissing van de rechtbank, waarin de rechtbank een vonnis van de Jeugdrechtbank te Antwerpen, waarin een door de man te betalen bijdrage aan kinderalimentatie van € 100 per maand was vastgesteld, heeft gewijzigd in die zin dat de bijdrage is bepaald op nihil. De moeder kan zich niet vinden in de overweging van de rechtbank dat de jeugdrechtbank te Antwerpen definitief de kinderalimentatie heeft vastgesteld. Volgens de moeder zou de alimentatie voorlopig zijn vastgesteld. De moeder stelt in hoger beroep dat de rechtbank de Europese regels met betrekking tot haar bevoegdheid niet terzijde had moeten schuiven. Omdat er sprake was van aanhangigheid had de rechtbank de zaak ten aanzien van de voorlopige kinderalimentatie moeten aanhouden. De rechtbank had als gerecht waar de zaak het laatst is aangebracht de zaak ambtshalve dienen aan te houden, totdat de bevoegdheid van het gerecht waarbij de zaak het eerste is aangebracht, vaststaat. Zij verwijst hierbij naar artikel 19 lid 2 EG Verordening 2210/2003 (Brussel II bis) en naar artikel 12 Verordening (EG) nr. 4/2009 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijk recht, de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen en de samenwerking op het gebied van onderhoudsverplichtingen. Volgens de moeder is sprake van een voorlopige kinderalimentatie van € 100. De man had in deze procedure geen stavingsstukken overgelegd, maar had en heeft nog steeds de mogelijkheid om de procedure te heractiveren. Het hof overweegt dat partijen het erover eens zijn dat de beslissing dat 'de vader gehouden is voorlopig € 100 per maand te betalen alsmede de helft van de bijzondere medische school- en nadere kosten, na voorlegging van de nodige stavingsstukken', definitief is geworden en geen hoger beroep meer mogelijk is tegen dit vonnis, nu het vonnis aan de vader is betekend. Het hof is van oordeel dat, alhoewel in het genoemde vonnis is vermeld dat de onderhoudsbijdrage voorlopig is, geen sprake is van een bij de Belgische rechter ter zake aanhangige zaak. De Belgische rechter heeft de zaak naar de bijzondere rol verwezen, om de grond van de zaak later te behandelen. Partijen zijn uitgegaan van de beslissing in het genoemde vonnis. De kinderalimentatie zou opnieuw aan de orde gesteld kunnen worden bij de Belgische rechter. De vader heeft intussen een verzoekschrift ingediend, evenwel nadat de vader het inleidend verzoekschrift bij de Nederlandse rechter had ingediend. Het hof

overweegt dat van aanhangigheid in de zin van artikel 9 van de Alimentatieverordening geen sprake is. Naar het oordeel van het hof heeft de rechtbank zich terecht bevoegd geacht en heeft de rechtbank de zaak niet aan hoeven te houden.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 05-06-2013

ECLI: ECLI:NL:GHDH:2013:1975

Zaaknummer: 200.120.337/01

Wetsartikelen: art. 19 Brussel II bis

ANNOTATIE

**Commentaar bij Hoge Raad 31 mei 2013,
ECLI:NL:HR:2013:BZ5422**

R.E. Bakker

Dit is de zevende uitspraak van de Hoge Raad over de maatregel van gesloten jeugdzorg, als bedoeld in het per 1 januari 2008 in werking getreden Hoofdstuk IVA van de Wet op de jeugdzorg (Wjz). Dit is niet veel als men daarbij in aanmerking neemt dat de Hoge Raad in diezelfde periode over de gedwongen opneming in psychiatrische ziekenhuizen op grond van de Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen (Wet Bopz), waarmee de wettelijke regeling van de gesloten jeugdzorg duidelijke raakvlakken vertoont, 77 uitspraken gewezen heeft. Veel van deze laatste uitspraken gaan over de eisen die gesteld moeten worden aan de deskundigenverklaring – in het geval van de Bopz de door een psychiater op te stellen geneeskundige verklaring – die de rechter in staat moet stellen een oordeel te vellen over de noodzaak van de maatregel. Omdat beide maatregelen zien op vrijheidsbeneming als bedoeld in artikel 5 EVRM, dient ook bij het opleggen van beide maatregelen voldaan te zijn aan de strikte zorgvuldigheidseisen die dit verdragsartikel aan de besluitvorming stelt.

In de hier besproken uitspraak staat de verklaring van de gedragswetenschapper als bedoeld in de artikel 29c lid 4 Wjz centraal. Op grond van artikel 29b leden 4 en 5 Wjz kan de kinderrechter de machtiging tot gesloten plaatsing slechts verlenen als een gekwalificeerde gedragswetenschapper heeft ingestemd met de verklaring van het bureau jeugdzorg dat aan de wettelijke eisen tot toepassing van de maatregel is voldaan. Daarbij wordt voorts de eis gesteld dat de gedragswetenschapper de jeugdige met het oog op de verklaring kort tevoren heeft onderzocht. Deze zelfde eis wordt in artikel 29c lid 4 Wjz gesteld met het oog op de voorlopige machtiging tot gesloten plaatsing. In de praktijk dient de voorlopige machtiging als een spoedmaatregel die kan worden opgelegd als toepassing van artikel 29b Wjz, met de hiermee samenhangende waarborgen, niet kan worden afgewacht. In veel gevallen gaat het dan om jeugdigen die zoek zijn en om die reden niet persoonlijk door de gedragsdeskundige kunnen worden onderzocht. De vraag die in deze uitspraak centraal staat is of de voorlopige machtiging in die situatie toch kan worden verleend. Daarbij zijn nog twee deelvragen te onderscheiden, te weten of de verklaring bij gebreke van onderzoek van de jeugdige geheel

achterwege mag blijven, of deze toch moet worden overgelegd, bijvoorbeeld op basis van de al in het dossier aanwezige gegevens.

In de hier besproken de beschikking heeft de Hoge Raad mijns inziens terecht vooropgesteld dat ook de voorlopige machtiging slechts mag worden verleend als deze mede berust op de instemmingsverklaring van een gedragswetenschapper. Van belang is voorts dat de Hoge Raad strenge motiveringseisen stelt voor het geval de voorlopige machtiging wordt verleend ondanks het ontbreken van de instemmingsverklaring. Hiervoor is niet voldoende dat de jeugdige niet vooraf kon worden onderzocht, maar moet ook blijken dat ander onderzoek door de gedragswetenschapper onmogelijk is geweest. Dit laatste zal in de praktijk niet snel het geval zijn. Gelet op het op artikel 5 EVRM gebaseerde uitgangspunt van de wetgever dat het indicatiebesluit en de instemmingsverklaring van de gedragswetenschapper in onderling verband het advies vormen dat de rechter in staat moet stellen het verzoek om gesloten plaatsing te beoordelen, zou – wat mij betreft – het verlenen van een machtiging zonder instemmingsverklaring slechts mogen plaatsvinden in gevallen van onverwijlde spoed, waarin de verklaring niet kan worden afgewacht. Van onmogelijkheid van ander onderzoek kan mijns inziens alleen sprake zijn bij onvoorziene noodsituaties, die de Raad voor de Kinderbescherming of het bureau jeugdzorg nopen tot het in de nachtelijke uren indienen van een telefonisch verzoek bij de dienstdoende ‘piketrechtter’. Ook in die gevallen zal de instemmingsverklaring zo spoedig mogelijk op het verzoek moeten volgen. In alle andere gevallen zal het verzoek meteen gepaard moeten gaan met de instemmingsverklaring die, als het goed is, een eigen, vanuit specifieke deskundigheid ingegeven en daardoor met enige distantie gegeven oordeel over de noodzaak van de maatregel inhoudt.